

afkræfte de Formodningen om Tilbøjelighed til raa eller voldsom Fremfærd, bliver han ikke straffet med Prygl, men afkræfte de den ikke, og gaar Dommeren ud fra, at han har en saadan Tilbøjelighed, bliver han straffet med Prygl. Kan der tænkes et større Stykke Gummielastikum i Lovparagrafs Form end denne § 5? Den vil netop tillade Domstolene at straffe, hvor de mene, at der er Grund dertil og lade være, hvor de mene, at der ikke er Grund dertil. Og en saadan Paragraf vil i de allerfleste Tilfælde ikke blive vendt mod Overklassens Forbrydere, men mod Underklassens, saafremt i de kommende 20 Aar den samme Praxis vil gøre sig gældende som har været det i de sidste.

Der kunde anføres Eksempler i Massevis, jeg skal kun tillade mig at nævne et Par Stykker. Alle kende den bekendte Sag, da en Departementschefs Sønner havde gjort sig skyldige i grov Gadeuorden, men da det viste sig, at Departementschefens Sønners Fader spiste til Middag hos Politidirektøren, blev Enden paa den Sag, at de to Politibetjente bleve afskedigede, medens Departementschefens Sønner ikke kom til at lide nogen Skade. Hvis dette Lovforslag blev ophøjet til Lov, tvivler jeg om, at saadanne Folk vilde blive anklagede og faa indtil 27 Slag paa deres nøgne Ryg. Jeg tvivler om, at en saadan Lov nogen Sinde vil blive anvendt mod en Mand, hvis Fader spiser til Middag hos Politidirektøren. Derimod have vi fra vor Retspraxis, vore Højesterets-Domme, en hel Række Eksempler paa, hvorledes allerede Statens nuværende Magtmidler tillade at anvende de voldsomste Straffe lige over for Forseelser, der forekomme ret uskyldige. Jeg skal nævne en Højesteretsdom, der faldt den 7. Oktober over en Fyrbøder Karleby fra Esbjerg. Han havde ikke deltaget i Fyrbøderstrejken i Januar 1902 — denne Strejke, hvor Arbejderne paa Forhaand havde vedtaget ikke at anvende Vold, eller gøre noget som helst over for de Skruebrækkere, der ventedes paa Dampskibet „Melchior“, Arbejderne vilde netop forholde sig fuldkommen rolige for ikke at give nogen som helst Anledning til at forspilde den offentlige Sympati for deres Sag — men alligevel havde Fyrbøder Karleby laant en Tovende til en Kammerat, idet de formodentlig have staaet og talt halvt spøgende om, at Skruebrækkerne skulde have af denne Tamp, om end de, som sagt, vare paa det rene med, at det maatte ikke ske, og idet Karleby overgav den anden Tovenden, fjøede han til: Du

vover ikke at bruge den. Han holdt sig borte fra Opløbet, var slet ikke med deri. Sagen kommer saa for Domstolene, den 7. Oktober for Højesteret, og selve Aktor i Sagen udtaler sin Beklagelse over at skulle være Aktor over for denne Mand, hvis hele Forbrydelse var den, at have givet en Tovende til en Kammerat. Ved De, hvad denne Mand blev dømt til? Han blev dømt til 3 Gange 5 Dages Vand og Brød. Saadanne Straffe tillader allerede den nuværende Straffelov, men naar der fra Justitsministerens eller enkelte andres Sider tales om denne Sag, ser det ud, som om Samfundet staaar omtrent vaabenløst over for Bøllerne, som om de ere de overmægtige. Vi have dog Fængsel paa Vand og Brød, en saa barbarisk Straf, som Danmark er berygtet for. Men det skal se ud, som om vi stode over for et værgeløst Samfund. Dette er en fuldstændig gal Fremstilling, og den Statistik, som ledsager den højtærede Justitsministers Forslag, kan paa ingen Maade berettigede til den, trods de Bemærkninger, som Justitsministeren nu fremførte til Støtte derfor. Faktisk er det — hvilke Straffelovsparagraffer denne Statistik end vedrører —, at Praxis siden Bølleloven af 1897 er bleven meget strengere, og at man derfor kunde forudsætte en vis Stigning i Antallet af Straffe. Men det er aldeles ikke nogen formidabel Stigning. Jeg antager imidlertid, at Udvalget vil underkaste denne Statistik et meget nøje Gennemsyn. Vi maa nemlig kende ikke alene Domfældelsernes Tal, men ogsaa deres Art, og vi maa endvidere i Udvalget have nøjagtige Oplysninger — som mærkværdig nok ganske savnes i dette Lovforslag — om, hvor i de forskellige Lande Pryglestraf er anvendt, hvilken Dato disse Love ere af, og hvilke Virkninger de have haft. Alt dette maa vi have.

Om dette evindelige Eksempel, som stadig drages frem, Garotteloven fra 1863 i London, skal jeg for at spare Tid blot henvise ærede Medlemmer til det fortræffelige Foredrag, som det ærede Medlem for Kalundborg holdt om denne Lov i 1897, hvor han gennemgik dens Oprindelse. Jeg vil særlig henvise det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som omtalte den, til at gennemlæse dette udmærkede Foredrag, thi Enkelthederne ved denne Lov synes ikke at staa ham klart. Der var ikke Tale om en ny Lov, men om en Opgravning af en Lejlighedslov, som blev indført i Anledning af et Attentat — jeg tror, det var i 1841 — paa den engelske Dronning, altsaa under en ganske ekstraordinær Si-